

For det blev hende mere og mere den endegyldige Livsvisdom, at kun i Kampen var der Lykke, — om ikke af anden Grund, saa fordi den skænkede den dybeste Glemsel. Det forholdt sig med Livet som med den egenlige Krig: de, der befandt sig midt i Slagets Tummel, tænkte mindst paa Faren, gruede mindst for Blodet. Det var altid Efterluskerne, der havde Mavekneb. Det var paa Marodørernes blege Ansigter, at Kampens Rædsler stod afmalet.
